

3 Batailloner, kan det naas ved at sætte Indkaldelsestiden tidligere og istedetfor at sætte den til 1ste Mai at sætte den til 1ste April. Saa falder den 6te Maaned i September, og saa vilde der efter min Mening være mindre til Hinder for at tage Afdelingerne sammen. Selvsølgelig forudsætter jeg, at det fortsaas fra alle Sider, at jeg ønsker, at Rekrutttilgangen til Regimentet gaar til 1ste Bataillon. Man vil imod Forslaget om en forandret Indkaldelse indvende, at det vilde være en for tidlig Naarstid at indkalde Rekruter paa. Jeg har hørt det lidt udtalt, og jeg veed, at denne Indvending vil blive gjort; men man indkalder ogsaa andre Steder Rekruter om Vinteren; der er altsaa Intet til Hinder derfor. Men der er for Dieblisset en Hindring for Indkaldelsen deri, at der ved de fleste Garnisoner mangler Luffede Øvelseslokaliteter; dette kom man dog forhaabentlig nok over, thi naar dette Forslag skal gennemføres, vil man, som ogsaa berørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgtreds (Evrermoes), nødfages til at tage under alvorlig Overveielse den Maade, hvorpaa man skal ordne Forholdet mellem Staten og Kommunerne med Hensyn til Garnisonsforholdene, og hvor det navnlig vil være nødvendigt at tage Garnisonsforholdene under alvorlig Overveielse, er Kjøbenhavn; thi intektsteds er man uheldigere stillet med Hensyn til Øvelseslokaliteter end netop her. Jeg skulde gjerne have standset her; thi det var overfor Lovforslaget det Væsentligste, jeg havde at bemærke, hvis der ikke igaar var faldet forskjellige Udtalelser, som det forekommer mig, at der nødvendigvis maa tages Hensyn til. Dels faldt de direkte her i Salen, men der var ogsaa forskjellige Udtalelser, der ligesom summede omkring. Jeg er vis paa, at der er adskillige ærede Medlemmer, der ville vedkjende sig Udtalelser som denne: „Evad kan det nytte at gaa med til et saadant Forsvar, der vil opgive Sylland; og hvorfor skulle vi alligevel betale til Forsvaret, naar Sylland dog ligger værgeløst (S. Sjørgensen: Og Fyn med!) . . . og Fyn med“, siger det ærede Medlem. Om saa denne Udtalelse slet ikke var kommen her, er det lidt nok udtalt fra anden Side, og skjøndt jeg selvsølgelig vilde ønske, at vi kom til fuld Forstaelse om Hærløven og en Revision af den, saa veed jeg vel, at der vil altid være en ikke ubetydelig Opposition, der ved 3die Behandling vil stemme mod Løven. Denne vil da komme til at værges for sit Standpunkt rundt omkring paa Folkemøder, og man kan da være vis paa, at et af Hovedargumenterne, der vil blive anvendt til Forsvar for, at man ikke kunde gaa med til denne Ordning, netop vil være dette: vi kunde ikke gaa med til en Ordning, der vilde lade Sylland og Fyn værgeløse. Udtalelser i lignende Retning kom idag fra det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel), hvis Foredrag i det Hele var ganske eendommeligt. Det ærede Medlem var overbevist

om, at der ingen Anledning var for os til at værges os mod Lybskland, fordi Lybskland kun havde en eneste Opgave, og det var den, at give det tilbage, det havde taget fra os. Ja, kunde vi blot saae Lybskland til at erkende denne Opgave, vilde der være vundet uendelig Meget; men jeg tvivler paa det. Men det Løstelige var, at trods denne Overbevisning hos det ærede Medlem kom han ikke desto mindre til at beklage sig over, at vi lode Sylland ligge gaabent, og han vilde have, at vi skulde bygge en Fæstning i Sylland. Med hvem? Er der nogen anden Eventualitet, hvor Sylland kan være udsat for Indfald af Fjenden end netop, hvor Tølen er om en Kamp mod Lybskland? Jeg ser det ikke. (Bust: Et svensk Angreb!). Jeg beeder det ærede Medlem overlade det til den ærede Tøler at være sin egen Advokat, jeg tror ikke, at han behøver det ærede Medlems Medvirkning. Det blev af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgtreds (Boisen) igaar udtalt, at den foreliggende Forsvarsplan var bygget paa et uensfabeligt Forhold til vor Nabo mod Syd, Lybskland, som sin Forudsætning. Det er blevet modsagt af den ærede Krigsminister, jeg tillader mig at knytte en lille Bemærkning dertil. Naar man overhovedet skal fremsætte en Forsvarsplan, maa man nødvendigvis tænke sig det vanskelige Angreb, som Landet kan være udsat for, og derpaa bygge sin Plan, thi jeg er af den Anskuelse, at, har man bygget paa det Vanskelige, har man ogsaa værgt sig, naar Angrebet kommer under gunstigere Forhold. Men, at man, naar man skulde udarbejde en Forsvarsplan, kunde glemme, at der er et Lybskland og aldeles ikke tage Hensyn dertil, forekommer mig at være mere end besynderligt, og jeg er i saa Henseende saa heldig at kunne henvisse til en Uttring af Feltmarskal Molite, som han fremsatte i den preussiske Rigsdag 1873, da Hærløven der var til Behandling: „Ingen har Fred længere end Ens onde Nabo vil.“ Det er derfor, vi lave Forsvarsplaner, det er derfor, vi søge at værne os. Vi ville helst leve i Fred med hele Verden og ønske ikke at udfordre Noget, men vi skulle være belavede paa, hvis vi blivde angrebne, da at kunne forsvare os; men at ville tillægge den Forsvarsplan, som vi lægge til Grund for vor militære Udvikling, en Karakter, som om der skulde være tænkt paa et særligt uensfabeligt Forhold til vor sydlige Nabo, tror jeg er aldeles urigtigt, og jeg tror, det er høist uheldigt, at dette kommer frem her. Nu vel, Forsvarsplanen maa altsaa bygge paa denne uheldige Chance, og det er det, den har gjort. Men det er derfor ikke i den Grad mistrøstende, som Mange have villet se det, thi Forsvarsplanen stræber efter at løse en Ordning, og det er den, at skabe et Forsvar, der virkelig er istand til at holde Angriberne Stangen, og det forekommer ogsaa mig, at det er dette Formaal, vi maa lægge for vort Forsvar. Vi